

skræmte vælgerne til at stemme på Socialdemokratiet. Hvis man var almindelig vælger og ikke har indsigt i de økonomiske tal, der ligger bag Socialdemokratiet, ja, så var det fristende at lade sig skræmme til et kryds på liste A.

Aldrig så snart var valget overstået, før spekulationerne startede. Ville regeringen komme med et politisk indgreb og i hvilken størrelsesorden? Finansministeren blev på daværende tidspunkt i Børsen citeret for præcist at udtale: De seneste nationale regnskabstal fra Danmarks Statistik giver ikke regeringen den mindste anledning til et indgreb.

Senere var der andre ministre, der var involveret. Skatteministeren udtalte den 25. marts: Der er ikke lagt noget som helst fast endnu. Til trods for det hørte vi nøjagtig den samme skatteminister i går under debatten om pinsepakken fortælle og erkende, at lige så snart han havde sat sig i sædet i Skatteministeriet, ja, så var man gået i gang med at skrive de pågældende forslag til trods for offentlige udtalelser om det modsatte.

Den 26. marts var det økonomiministeren, der erklærede offentligt: Der er ikke grundlag for noget indgreb. Erhvervsministeren fulgte op med at sige: Der er ikke noget, der dokumenterer behov for et indgreb. Alle disse løfter blev afsagt i slutningen af marts måned. På nøjagtig samme tidspunkt sad den samlede embedsmandsstab, i hvert fald i Skatteministeriet, og skrev løs på pinsepakken.

Der var jo et mål forude, nemlig at man skulle sikre, at den danske befolkning stemte ja til Amsterdamtraktaten, og der måtte ikke opstå politisk usikkerhed hos borgerne. Selv om man havde skabt sig et regeringsflertal eller i hvert fald havde skabt sig en situation, hvor man mente, man kunne regere med et flertal, ja, så måtte der ikke skabes usikkerhed hos borgerne. Derfor gik man ud offentligt igen og igen og beroligede befolkningen, til trods for at vi i dag ved, at det var direkte usandt.

Kommer vi derimod til selve indholdet af den politik, der bliver ført, og som vi kan frygte og forvente vil blive ført i de kommende år, ja, så er der en tendens til, at når vi sidder herinde på Christiansborg, fortaber vi os i små og store detaljer, som vi mener er det, danskerne lægger vægt på i deres dagligdag.

Jeg tror, det ville være sundt for de fleste politikere, hvis de bevægede sig ud, og derfor kan man håbe på, at folketingsmedlemmerne vil bruge sommerpausen til at snakke lidt med

danskerne og høre, hvordan de opfatter det, der foregår. Går man ud til en flok håndværkere, der holder frokostpause, og spørger dem, hvad det egentlig er, de frygter mest, hvad det er for nogle ting, de snakker om, hvad det er, der bekymrer dem, er det sådan, at det, der i øjeblikket snakkes mest om, er bekymring om deres egen private økonomi. Det er noget, der ligger folk utrolig meget på sinde, og det er da helt naturligt.

Folk er usikre på, hvordan deres boligøkonomi vil være fremover. De er usikre på, om de kan blive i det hus, de lige har købt. De er endnu mere usikre på, om de har mulighed for at købe det hus, de måske havde planer om at købe, og hvordan deres økonomi i øvrigt vil være. De er ikke helt så usikre på, hvordan deres biløkonomi vil blive fremover, for dér ved de af bitre erfaringer, at det bliver dyrere og dyrere at have bil, til trods for at det er den eneste mulighed for dem.

Når det gælder noget så væsentligt som folks opvarmning af deres lejlighed eller hus, forbrug af strøm til lys og madlavning osv., breder fortvivelsen sig også, til trods for at man de senere år har sparet og sparet på strømmen. Vores miljø- og energiminister turnerer i øjeblikket rundt i hele verden, i hvert fald i Århus, og praler med, at i Danmark har vi sidste år, i 1997, formået at have et fald i energiforbruget, til trods for at vi har haft vækst i samfundet. Ja, der er selvfølgelig et fald i energiforbruget, for danskerne skruer ned for radiatorerne, de slukker for strømmen, og de lader være med at lade vandet løbe, mens de børster tænder. Det har de lært nu igennem mange år, og til trods for det er den præmie, man opnår, at regningen stiger og stiger, og folk føler efterhånden, det er ganske og aldeles håbløst.

Så er der ganske mange danskere, som har lært, at de er nødsaget til selv at lægge lidt penge til side til deres pension, for uanset løfterne fra Folketingets talerstol er de godt klar over, at den dag, de bliver folkepensionister, ja, så er der måske en folkepension, men de ønsker, de har til en aktiv pensionisttilværelse, kan i hvert fald ikke blive tilgodeset med de offentlige pensioner. Man er nødt til at foretage en selvpen-sionering. Og dér har folk følt glæden ved at sætte penge til side, kunnet se, at det nyttede noget. Men det er også slut nu.

Vi er overbevist om, at den pinsepakke, der bliver vedtaget i morgen, og ændringerne på pensionsområdet vil udløse et vakuum. Der vil